

соціального розвитку, до якої також вносяться певні зміни стосовно включення/виключення окремих державних інвестиційних проектів, а також зміни щодо обсягу запланованих інвестицій. По-друге, в основі виконання Програми економічного і соціального розвитку лежить необхідність у розробці та затвердженні державних/місцевих цільових програм, спрямованих на розвиток тієї чи іншої сфери діяльності на відповідній території. За таких умов ці цільові програми мають нести у собі вигоду як для органу державної влади, так і для населення, якого цей орган обслуговує. Чим більше користі несе у собі цільова програма (наприклад, пропаганди здорового способу життя, подолання бідності, запобігання злочинності, підвищення соціального захисту, збільшення рівня зайнятості), тим більше користі отримує держава (поповнення дохідної частини бюджету за рахунок збільшення робочих місць на основі підвищення рівня життя населення), що у підсумку збільшує рівень довіри до влади з боку населення.

Список використаних джерел:

1. Про державну службу : Закон України від 10.12.2015 № 889-VIII (із змінами від 23.11.2018 № 2629-VIII) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/889-19>
2. Becking K. Excellent public leadership: 7 competencies for Europe / K. Becking, N. Hopman. – London : Sdu Uitgevers, 2005. – P. 10-31.
3. Bovaird T. Public Management and Governance / T. Bovaird, E. Loffler (eds). – London, Routledge, Taylor & Francis Group, 2003. – 255 p.
4. Науменко Р.А. Професійна компетентність державних службовців у контексті реформ в Україні [Електронний ресурс] / Р.А. Науменко, В.І. Тимцуник // Теорія та практика державного управління і місцевого самоврядування. – 2015. – № 2. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Ttpdu_2015_2_7
5. Публічне управління та адміністрування в умовах інформаційного суспільства: вітчизняний і зарубіжний досвід: монографія / За заг. ред. Сергія Чернова та ін.; Запоріж. держ. інж. акад. – Запоріжжя: ЗДІА, 2016. – 606 с.

Конюх Я.О.

аспірант,

Інститут підготовки кадрів державної служби зайнятості України

ОСНОВИ ФОРМУВАННЯ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ

Категорія «державна політика» є однією з базових для науки державного управління, окремо, у галузі формування представницьких органів влади. У даному концепті відображається увесь комплекс наукового бачення щодо параметрів політики, її структурних частин, ключових ознак та характеристик. Державна політика проникає у різні суспільні сфери, тим самим виступаючи одним із істотних регуляторів життя особи, суспільних

відносин тощо. Державна політика повинна стати дієвою і чіткою, а рішення, прийняті в її межах – оперативними та максимально ефективними. Саме тому чітка концептуалізація даного терміну є на сьогодні досить актуальною для науки державне управління.

В широкому розумінні державна політика може бути визначеною як вибір державними органами між бездіяльністю та діяльністю щодо вирішення суспільно значущих проблем. Тому вона відіграє дуже вагомий роль в житті суспільства. Саме державна політика покликана своєчасно та ефективно виявляти актуальні проблеми у розвитку суспільства, а також аналізувати їх, прослідковувати причини виникнення, суперечність, складність та знаходити шляхи їх вирішення. В межах державної політики реалізуються відповідні рішення, розробляється необхідний інструментарій та будується механізм їх виконання. Прагматика актуальності та нагальності аналізу політики як фактору життєдіяльності суспільства зумовлена прискоренням темпів здійснення реформ, формуванням чіткого бачення про цілі та перспективи держави в глобальному геополітичному просторі, а також розробки цілісної, наукової програми коротко- та довгострокового розвитку.

На наш погляд, під державною політикою варто розуміти процес системної діяльності державних органів влади, яка ґрунтується на конституційних законах і правилах, тлумаченню законів та правому регулюванні та спрямовується на вирішення суспільно значущих проблем, а також задоволення широкого кола інтересів різних верств населення, забезпечуючи їх конституційні, економічні та соціальні права.

Державна політика виступає вагомим компонентом суспільної життєдіяльності, маючи значну кількість характеристик і вимірів, вона генерує відповідну систему та механізми державного управління, що є соціально орієнтованим, тому що цілеспрямована на покращення життєдіяльності громадян, а також гарантування соціальної стабільності.

Насамперед слід зазначити, що державна політика повинна обов'язково характеризуватися наступними трьома аспектами [1, с. 32]:

1) політика має бути когерентною, тобто всі складові заходи у рамках однієї політики повинні узгоджуватись між собою, утворюючи одне організаційне ціле, одну систему, розвиток якої й визначає публічна політика. При цьому різні «дійові особи» взаємодіють між собою у процесі реалізації публічної політики, здійснюючи заходи, спрямовані на досягнення мети політики, у відповідності зі своїми власними прагненнями й інтересами;

2) політика повинна мати чітку ієрархію, за якою здійснюється весь процес її реалізації зверху донизу. Адміністративні органи, що приймають рішення, передають їх «вниз» для виконання за встановленою ієрархією повноважень. Крім органів адміністрування політики, до цієї ієрархії мають входити з відповідними повноваженнями і виконавські, експертні та контрольні органи. В ідеалі дії управління різних рівнів повинні бути скоординованими й мати чіткий зворотній зв'язок;

3) політика повинна мати повноцінний інструментарій: систему засобів для передачі рішень, відслідкування їх виконання, коригування планів та заходів, залучення необхідних матеріальних і людських ресурсів, оцінки реалізації політики.

Пріоритетними напрямками сучасної держави є: соціальна, правозахисна, інформаційна, економічна, екологічна, податкова, аграрна, інноваційна та зовнішня політична діяльність. Наприклад, забезпечення соціальної політики держави виражається через соціальну функцію та дає можливість громадянам почуватися захищеними. А економічна політика визначає рівень розвитку держави та матеріального добробуту громадян [4, с. 79]. Інформатизація суспільства створює певний інформаційний простір держави та виражається як у функціях, так і у відповідній державній політиці. На сьогоднішній день багато в чому визначальною для України є зовнішня політика. Саме зовнішня політика дозволяє державі самовизначатися у світовому співтоваристві і самостійно вибирати шляхи взаємодії з іншими країнами [2, с. 7].

Можна виокремити п'ять етапів вироблення державної політики [3]:

1. Перший етап (ініціювання політики) – визначення та аналіз суспільних проблем, формування цілей і пріоритетів державної політики; виокремлюють два види суспільних проблем: ті, що перебувають під контролем влади і розв'язуються нею, і ті, що виникають у суспільстві, але поки що – поза політичною увагою.

2. Другий етап (формування політики) – розробка державної політики, що передбачає узгодження інтересів, цілей і засобів їх досягнення.

3. Третій етап (ухвалення політики) – легітимізація та фінансування державної політики, що передбачають закріплення розробленої політики в низці рішень і програм.

4. Четвертий етап (реалізація політики) – здійснення та моніторинг державної політики, що передбачає комплекс заходів із впровадження прийнятих рішень і програм.

5. П'ятий етап (оцінка політики) – оцінка державної політики, спрямована на перевірку її ефективності та якості, й регулювання державної політики; наслідком цього етапу може бути або коригування, або відмова від упроваджуваної політики.

Отже, на нашу думку основними принципами державної політики є:

– конституційність і законність – політика реалізовується у відповідності Конституції та законам України, актам Президента України та Кабінету Міністрів України, відносно впровадження конкретного розподілу відповідальності та повноважень між гілками влади; відповідно до забезпечення унітарності та цілісності Української держави, включаючи єднання використання економічного механізму управління, єдиної для всіх регіонів України фінансово-кредитної, податкової та бюджетної систем;

– зважування процесів децентралізації та централізації влади з урахуванням інтересів, як загальнодержавних, так і місцевих;

– реалізація тісної співпраці органів виконавчої влади та місцевого самоврядування під час виконання заходів відносно державного розвитку.

Отже, управління й політика як соціальні феномени не можуть базуватися виключно на об'єктивному характері суспільних законів, без урахування дій соціальних суб'єктів. Державне управління й політика як соціальні феномени не мають історичної перспективи, якщо суб'єкти управління та політики не хочуть або не можуть оволодіти відповідними компетентностями. Тому державна політика щодо підготовки суб'єктів управління традиційно належить до розвитку людського капіталу державного управління. Серед основних структурних елементів людського капіталу політичної еліти разом із фізичним (рівень здоров'я, рівень працездатності, фізичні та психологічні якості) та культурним (практичні знання, навички соціалізації, цінності) виділяється і освітній капітал (професійні знання, уміння, навички).

Список використаних джерел:

1. Державна політика: аналіз та механізми її впровадження в Україні : навч. посіб. / кол. авт. ; за заг. ред. В. Ребкала, В. Тертички. – К. : Вид-во НАДУ, 2000. – 232 с.
2. Оборотов Ю.Н. Современное государство: от образа к реалиям / Ю.Н. Оборотов // Юридичний вісник : щоквартальний журнал. – 2014. – № 6. – С. 6-13.
3. Петренко І. Сутність державної політики та державних цільових програм / І. Петренко // Віче. – 2011. – № 10. – С. 23-25.
4. Скакун О.Ф. Теорія права і держави : підручник : рекомендовано МОН України / О.Ф. Скакун. – 4-те вид., доповн. і переробл. – Київ : Прав, єдність, 2013. – 524 с.

Мальцева А.М.

здобувач,

Інститут підготовки кадрів державної служби зайнятості України

ОСОБЛИВОСТІ ФУНКЦІОНУВАННЯ МЕХАНІЗМІВ ПРИЙНЯТТЯ РІШЕННЯ У ПУБЛІЧНІЙ СЛУЖБІ

Управлінські рішення є результатом, що дає альтернативна формалізація економічного, технологічного, соціально-психологічного, адміністративного методу менеджменту, на базі якого керуючою системою проводиться вплив на ту, що є керованою. Формуючись під час пошуку альтернативних, управлінські рішення – це певний підсумок роботи управлінського характеру, результатом обмірковування діяльності тієї, що впроваджена і тієї, що планується, підсумків, обговорення, прогнозування, спрямованого на втілення управлінських цілей.

Методологія, якою забезпечений менеджмент, трансформуючись до управлінських рішень, по прямих каналах приходять з системи керуючого характеру до керованої, сприяючи необхідному управлінському впливові. Приймання оптимальних управлінських рішень буде можливим тільки через